

treball

PROLETARIS DE TOTS
ELS PAISOS: UNIU-VOS!

ORGAN CENTRAL DEL P.S.U. DE CATALUNYA

Núm. 303

Barcelona, desembre 1968

Preu 2 pts.

Després del que na passat a València

CASTIG PER ALS TORTURADORS! PROU REPRESSIO!

Els covards torturadors de la Brigada Político-Social de València s'han ensanyat amb trenta-sis membres de les Comissions Obreres. Durant 80 hores, a la sinistra « Jefatura Superior de Policia », aquests homes, indefensos i amanellats, han estat bestialment torturats, arribant fins aplicar-los corrents elèctriques.

Qui són aquests obrers? Quin delictes han comés per a que se'ls torturi fins el límit de la resistència física? Antonio Palomares, per exemple, residia a França des de la infància, i podia haver continuat vivint amb la seva esposa i fills en el veí país. La seva consciència no obstant li dictà de tornar a Espanya, amb el seu poble, per a compartir amb ell els seus sofriments, les seves lluites i esperances.

Així són tots els empresonats; homes rectes, honestos treballadors, disposats a formar en primera fila quan es tracta de defensar els interessos de llur classe i de lluitar contra la injustícia. Si no ho impedim amb la nostra acció, vuit d'aquests dirigents obrers seran jutjats per un Consell de Guerra Sumaríssim.

Fa unes setmanes, un Consell de Guerra ha imposat duríssimes penes a un grup de treballadors canaris pel simple fet de celebrar una Assemblea obrera. El 20 de novembre, quatre de les dones i mares d'aquests treballadors han estat salvatjament colpejades i torturades quan anaven a despedir-los amb motiu del seu trasllat a una altra presó. Les quatre valeroses dones han passat la jurisdicció militar. Els antifranquistes detinguts a San Sebastià han denunciat les tortures que havien sofert. Es tem que tres membres de la E.G.I pendants de judici no siguin condemnats a mort. Hi han detencions a Sevilla, a Astúries. Cents d'estudiants han estat apallissats i altres empresonats en el curs de les manifestacions que es desenrotllen a tots els centres universitaris. Les autoritats de Barcelona no han volgut donar a la premsa el nombre de detinguts — molt elevat — durant les darreres incidències universitàries. El Tribunal d'Ordre Públic imposa diàriament iniques condemnes. L'obrer Vicens Faus acaba d'ésser condemnat a quatre anys i dos mesos de presó. Marcelino Camacho ha estat traslladat a la presó de Soria sense ésser jutjat. Amb el Decret-Llei anomenat de « repressió del banditatge i terrorisme » es prefén d'amanellar els treballadors... Si els « ultres » tinguessin força per a aplicar llurs pròpies lleis, mitja Espanya hauria ja de trobar-se entre reixes.

Però una cosa són els desitjos i una altra molt distinta la possibilitat de convertir-los en realitat. Als « ultres » els fallen ja moltes tecles. En diversos llocs del país, jutges

militars s'han inhibit en processos contra dirigents obrers. En alguns Consells de Guerra s'han pronunciat absolucions i s'han imposat penes inferiors a les peticions fiscals. I àdhuc allà on s'han aplicat les penes més dures, com en el Consell de Guerra de Canàries, els defensors militars dels obrers processats, no solament han demanat l'absolució d'aquests, sinó que han assenyalat com a culpable a l'empresa: « ... Si algú havia d'ésser jutjat avui — digué un d'ells, el Comandant Arnaiz de Tejada —, és l'empresa S.A.T.R.A. i no uns treballadors animosos, esperança de la Pàtria... » I més endavant formulà interrogants tan significatius com aquests: « ... Cridar « Viva la Llibertat », « Visquen les Comissions Obreres », « Volem cobrar », és subversiu? »

Quinze advocats de San Sebastià han presentat recurs contenciós-administratiu contra l'acord del Consell de Ministres de 25 d'octubre prorrogant l'Estat d'Excepció a la província. L'Ajuntament, al seu torn, ha demanat unànimement que sigui « mitigada la situació » dels antifranquistes guipuscoans que foren desterrats mesos enrera, petició àmplia i favorablement comentada per una gran part de la premsa espanyola. Per llur part, vuit moviments catòlics s'han dirigit a la Conferència episcopal demanant que l'Església intervingui contra la repressió. Públicament, per primera vegada, un Bisbe — el de Santander —, s'ha manifestat en defensa dels detinguts a la seva ciutat.

Cert que avui són empleats mètodes i tortures que creiem desapareguts i que

RADIO ESPANYA INDEPENDENT

Estació Pirenença

De 7 h 00 a 7 h 55; 19, 21, 25 i 30 m.
De 14 h 00 a 15 h 00; 17, 19, 21 i 25 m.
De 17 h 00 a 20 h 00; 17, 19, 21 i 25 m.
De 20 h 00 a 0 h 15; 25, 30 i 32 m.

Dilluns i dijous, tarda i vespre,
emissions en català.

recorden tristos i difícils períodes passats. Però l'Espanya de 1968 no és la de fa quinze, o vint, o vint-i-cinc anys. La virulència dels òrgans repressius d'Alonso Vega, donant lliure curs a l'arbitrarietat, no pot interpretar-se com un signe de fortlesa del règim, i menys encara com el d'un retorn al passat. N'hi hauria prou amb la recent i combativa vaga dels miners asturians i les grandioses manifestacions estudiantils que sacudeixen tots els centres universitaris, per a veure que allò que creix i s'afirma avui al país — a despit dels esforços « ultres » per deturar-ho —, és el moviment de masses. Les urpades bestials de la dictadura són les d'una fera aculada, no morta encara, però incapac de trencar el cercle que irremissiblement la condemna.

Després de la salvatgia amb que han estat tractats els obrers valencians, és necessari alertar amb urgència tota l'opinió pública. Cal explicar qui són aquests homes als quals es tortura i empresona. I cal denunciar amb vigor els torturadors per a que tots els espanyols els coneguin i els condemnin. Els comunistes catalans cridem tot el nostre poble a prosseguir i multiplicar les accions contra la repressió, donant prova de la màxima iniciativa i decisió.

L'exemple de les valentes dones valencianes qui amb els seus fills a la mà no es deixen cap Autoritat sense visitar, explicant arreu la injustícia que s'està cometent amb els seus marits i fills i exigint la seva llibertat; el de les dones canàries defensant-se amb punys i dents front als esbirros que les colpejen i insulten; el dels estudiants que organitzen assemblees i manifestacions contra la repressió i en solidaritat amb els obrers detinguts, i altres, molts altres exemples, poden i cal que siguin seguits i generalitzats.

Tots, absolutament tots, tenim el deure d'exigir que s'acabi amb el terror policíac. Ningú pot inhibir-se ni el·ludir la seva responsabilitat sobre això que passa als Tribunals i als locals de la Brigada Político-Social.

PER LA SEURETAT DEL NOSTRE POBLE: FORA LES BASES IANQUIS!

MANIFESTACIO CONTRA LES BASES IANQUIS A TERRASSA

Eren les vuit del vespre del dissapte dia 16 quan entre cent cinquanta i dos-cents joves es concentraren a Terrassa per clamar **!No volem bases ianquis a Espanya!**

Als crits de **!Llibertat! !Fora els ianquis!**, els manifestants calaren foc a una bandera nord-americana en expressió de protesta. Més d'un miler de fulles foren distribuïdes denunciant el règim franquista que entrega bocins de la nostra pàtria als imperialistes dels EE.UU. i denunciant el perill que aquestes bases representen per al nostre poble i per a la pau.

« ... Espanya està espargida de Gibaltars ianquis.

« Els qui mendiquen dòlars a canvi de la vida dels espanyols són les forces més negres de la reacció espanyola, que tracten d'ofegar el clam de repulsa contra la presència de les bases atòmiques.

« Els qui ocupen Rota i Torrejón i menacen de mort el nostre poble són els qui ruixen de napalm i assessinem al Vietnam...

!Fora els ianquis d'Espanya!

(D'una de les octavilles distribuïdes a la manifestació llampec dels joves de Terrassa.)

Els pagesos de Girona

CONTRA LA QUOTA DE LA SEGURETAT SOCIAL AGRARIA

Les darreres informacions de premsa es fan ressó d'una « promesa » dels ministres de Treball, Hisenda i Agricultura, segons la qual « aviat » es donarà « una solució justa » a les reclamacions dels pagesos gironins en matèria de quota empresarial de la Seguretat Social Agrària i del líquid imposable.

En números anteriors, « Treball » ha denunciat aquesta exacció franquista de la quota empresarial de la S.S.A. i valorat els èxits de la decidida mobilització que contra ella s'ha manifestat en diverses comarques catalanes i molt especialment a les gironines. Segons estimacions de la Cambra Oficial Sindical Agrària de Girona (C.O.S.A.), són més de dos mil els propietaris de terres d'aquelles contrades que estan plantant cara, i obliguen a recular, a l'Administració franquista en matèria tan sensible per a ella com ho és la dels ingressos fiscals.

« Treball », que no creu en paraula de ministres franquistes, entén que la « promesa » que avui comentem és un principi de concessió arrencat per la decidida acció dels pagesos gironins, una confirmació de l'encert del camí que aquests han emprés per a aconseguir satisfacció a llurs justes reivindicacions. I tenim el convenciment que l'ascens d'aquesta lluita dels pagesos obligarà els ministres a convertir les promeses en concessions substancials.

Subratllem aquest « obligarà » perquè, com assenyalava el nostre corresponal en el número d'octubre, és utòpic de creure que els ministres franquistes i jerarquies per ells designades es disposin a defensar, ni de lluny, altres interessos que els dels peixos grossos de les finances i els latifundis.

L'« optimisme » de la ressenya de J. Vila a *La Vanguardia* del 6-12-68 fa tuf d'adormidera quan insisteix una i altra vegada en « la major comprensió » dels ministres, en les « favorables impresiones » de les jararquies provincials i en la « bona voluntat » d'aquestes per a defensar els propietaris de terres de Girona. Si aquelles, en bloc, Governador Civil en cap, s'han vist obligades a desplaçar-se a Madrid i els ministres a fer les promeses que ha publicat la premsa, és perquè abans hi ha hagut la negativa dels cultivadors a pagar la quota que se'ls vol imposar; perquè no s'han doblegat a les amenaces, coaccions i « vies de apremio » del Fisc; perquè a les reunions de pagesos, i especialment a les Assemblees de la C.O.S.A. s'han mostrat tan enèrgics com decidits, disposats inclús a « sortir al carrer » si precis era; perquè han mogut i remogut tots els elements que tenien a mà per a fer valdre llurs reivindicacions.

Es tot això, es a dir, l'acció dels propis pagesos, la seva fermesa, l'amplària i decisió del moviment de protesta desplegat allò que està conduint a la consecució d'alme-

CINC MILIONS D'AJUT AL P.S.U. DE CATALUNYA

LLISTA N° 9

Sector II (12 donatius, una llista i xecs), 14 825 pts; Comissió de Fàbriques, 500 pts; Mestres, 3 000 pts; Capes Mitges, 8 900 pts; Comitè Comarcal Baix Llobregat (10 donatius), 1 976 pts; Comitè Barna i col.laboradors (8 donatius i venda de bons), 9 850 pts; Comitè Comarcal de Badalona (21 donatius), 13 310 pts; Baix Ebre (A) col.lectiu, 2 300 pts; Baix Ebre (A) un vell militant, 1 000 pts; Lleida (C.L.), 4 900 pts; Montserrat i família, 5 000 pts; Una espanyola mare de 4 fills, resident a París, 280 pts; Montserrat i família (ajut mensual), 900 pts; Una comunista de Barcelona, 100 pts; Un simpatitzant d'Olot, 100 pts; C.C. (vuitena entrega a compte, 4 donatius), 1 900 pts; Ernest, 280 pts; Comarca 9, 11 060 pts; Comarca 15, 41 352 pts; Comarca 18, 490 pts; Comarca 20, 18 480 pts; Comarca 30 S, 13 426 pts; Comarca 30 N, 23 282 pts; Comarca 31, 63 pts; Comarca 38, 700 pts; Comarca 40, 9 839 pts; C.E., 854 pts; Garrido, 1 400 pts.

CLASSIFICACIO PER ORGANITZACIONS

	Pts
1. Comarca 30 N	259 811
2. Comarca 30 S	224 576
3. Grup Bolivar	206 855
4. Comarca 15	174 369
5. Comarca 20	113 231
6. Grup Azteca	112 000
7. Ctè de Barna i col.laboradors	103 775
8. Sabadell	81 147
9. Comarca 10	76 627
10. Terrassa	68 124
11. Badalona	56 445
12. Hospitalet	47 513
13. Baix Ebre	46 039
14. Sector II	34 505
15. Sector I	32 363
16. Intel.lectuals de Barcelona	30 230
17. Baix Llobregat	26 109
18. Lleida i comarques	25 450
19. Comarca 40	24 057
20. Girona i comarques	23 775

Total llista n° 9	190 067 pts
Suma anterior	1 986 804 pts
Suma i segueix	2 176 871 pts

NOVA APORTACIO :

Els companys del Comitè Executiu del P.S.U. de Catalunya han decidit d'aportar 1 500 pessetes més, respectivament, a la Campanya dels Cinc milions d'Ajut al Partit.

L'OR DEL PARTIT

- Comarca 10 : Aportació d'un grup de vells militants, treballant a la construcció uns quants diumenges : 7 000 ptes.
- Terrassa : Un company lliura 1 642,50 ptes, import del tabac que hagués fumats en un any.
- Comarca 15 : El company B. d'A. arrecona tot el ferro vell que troba i va a vendre'l, aportant una ajuda valuosa al compromís de la seva localitat.

nys una part de les reivindicacions plantejades.

Això és així, i cal dir que els dos mil i escaig empresaris agrícoles de les terres gironines, amb la diversitat de facetes i incidències de llur protesta estan, en la pràctica, obrint vies a l'acció reivindicativa de masses en el camp català.

Llur acció és una acció reivindicativa de masses. I el problema entorn del qual es produeix no afecta solament a Girona, sinó a totes o almenys a la major part de les comarques catalanes. Tant és així que a Lleida es desenrotlla una activa protesta i un nombre no determinat de propietaris també s'han negat a pagar els rebuts de la quota empresarial de la S.S.A.; en altres comarques es manifesta igualment d'una o altra manera el descontent ocasionat per aquest nou i escandalosament discrimina-

tori impost que es fa recaure sobre la nostra pagesia.

En aquestes condicions hi ha la possibilitat — i n'és evident la necessitat — de sumar a la protesta dels conreadors gironins (que apareixen a la punta de l'acció en aquest problema concret) la dels pagesos de les altres comarques, fent arribar a Girona, a la C.O.S.A. i a les autoritats, als pagesos més representatius, totes les expressions de solidaritat i recolzament possibles, i especialment el suport doblement efectiu de les accions de protesta paral·leles en cada localitat o comarca afectada.

No dubtem que això significaria una empena que acabaria de « decidir » els ministres a fer el pas enrera que es resisteixen a fer i que no faran si no els obliga l'acció dels propis pagesos.

Terrassa

ELS TREBALLADORS OCUPEN L'EMPRESA

"Materiales Industriales"

La lluita dels obrers de « Materiales Industriales » dura ja més de dos mesos. L'empresa, que no pugué fer aprovar un expedient de crisi degut a l'energíca i eficaç oposició dels treballadors, recorregué a la maniobra de declarar-se en suspensió de pagaments per tal de desfer-se de la plantilla.

Els treballadors han replicat negant-se a acceptar el tancament de la factoria; han ocupat la fàbrica, han organitzat piquets per a protegir aquesta contra possibles sabotatges mantenint una guardia vigilant dia i nit, s'han fet càrrec de tot el treball pendent i del manteniment de la producció.

Els amos no s'hi apropen, però la fàbrica segueix treballant, segueix servint els clients i els treballadors cobren puntualment llur setmanada. No estan disposats a cedir llur dret al treball, a ser joguet de les especulacions d'una patronal sense entranyes, i fan front a les diverses pressions, amenaces i coaccions de què són objecte de part dels verticalistes, oposant-los una ferma unitat i vigilància.

GENERALITZEM L'ELABORACIO DE LES PLATAFORMES REIVINDICATIVES

La decisió del govern del general Franco de bloquejar els salaris per tot l'any 1969, a la vegada que els incrementava amb el ridícol 5,9 %, ha constituït, tal com hem denunciat els comunistes, un agreujament de la situació de les masses treballadores.

La mesura governamental autoritzant l'increment dels preus en un 2 % és una cortina de fum que pretén amagar la pujada general de la carestia de la vida.

El govern franquista, fidel servidor dels interessos de l'oligarquia financera, ha accentuat amb la seva política econòmica, l'enorme diferència que ja existia entre les necessitats de les famílies treballadores i els magres guanys que aquestes assolixen amb dotze i quatorze hores diàries de treball esgotador.

La classe obrera, tots els treballadors, han de revoltar-se indignadament contra la present situació. Ja són molts els obrers que estan lluitant a les respectives empreses per tal d'assolir llurs reivindicacions. La situació exigeix però un esforç més general i aprofundit, més organitzat, de la lluita per un augment general dels salaris i altres demandes essencials per a fer front

à l'increment brutal de l'explotació capitalista i governamental.

Un exemple encoratjador és el moviment realitzat pels treballadors i treballadores de la indústria tèxtil de Barcelona i comarques els quals, en una lletra adreçada al ministre de treball i signada per més de 10 000 assalariats, exigeixen un jornal mínim de 300 pts diàries amb escala mòbil; setmana de 40 hores; que les pensions siguin pagades al 100 % del salari real; 30 hores de treball setmanal i salari suficient pels aprenents; revisió de l'actual Ordença Laboral del Tèxtil i dret de reunió i de celebració d'assemblees a les empreses.

Els treballadors de la Telefònica, els empleats de set empreses de Banca de Barcelona, els treballadors de la Maquinista, de Macosa i altres empreses importants del Metall, les CC. 00. de les Assegurances i d'Arts Gràfiques, així com les CC. 00. locals de Barcelona, Terrassa, Tarragona, Salent i d'altres centres industrials, han elaborat, també, les seves plataformes reivindicatives en les quals expressen les exigències dels treballadors que representen.

Aquestes plataformes reivindicatives són un exponent real de la capacitat i disposició dels treballadors a elaborar els objectius que són consubstancials amb els seus interessos de classe. Es evident, però, que en saludar aquesta tendència s'ha de constatar, a la vegada, la conveniència de generalitzar-la fins un grau que permeti la posta en peu d'un moviment ampli, d'envergadura, per tal de desfermar una gran lluita de la massa assalariada contra la política econòmica de la dictadura.

Això indica la urgència de portar a cap un esforç seriós per tal que a cada empresa i lloc de treball els treballadors, reunits en assemblees, elaborin les seves reivindicacions facin sorgir centenars de plataformes reivindicatives i les facin presents als patrons i als jerarques sindicals. Es en els llocs de treball, especialment a les empreses de gran concentració obrera, on han de desenvolupar-se les grans lluites per tal de fer recular la política econòmica de la dictadura.

Per a això, els treballadors han d'unir-se estretament i mobilitzar-se per recolzar amb aturs parcials i fins arribar a la vaga, les seves demandes. L'acció dels obrers i obreres tèxtils de la gran empresa « Fabra y Coats », de Barcelona, que diàriament fan accions parcials diverses per tal de recolzar llurs reivindicacions, és un exemple que caldria generalitzar entre la massa treballadora.

Fer créixer en nombre considerable la quantitat de plataformes reivindicatives a les empreses i llocs de treball i incrementar les accions parcials per defensar-les, són elements essencials per a obtenir èxits en la lluita reivindicativa generalitzada dels treballadors el qual, en les condicions actuals de crisi del règim, sotraquejaria molt seriosament els fonaments de la dictadura franquista.

Una expressiva manifestació de combativitat i solidaritat

L'ASSEMBLEA GENERAL DE LES COMISSIONS OBRERES DE BARCELONA

Se celebrà el dia 16 a un cine de Barcelona i constituí una veritable manifestació de combativitat i responsabilitat. Les C.O. havien convocat una Assemblea General i en ella s'aplegaren uns tres-cents treballadors de diferents rams d'indústria. Eren molts més els qui acudien a la cita, però la policia ocupava ostensiblement els voltants del cine, coaccionava els obrers, els obligava, quan podia, a allunyar-se, efectuà dues detencions, entre elles la del dirigent de les C.O. de Barcelona Angel Rozas Serrano — foren deixats en llibertat a les vint-i-quatre hores —, i això aconseguí limitar en certa mesura l'assistència a l'Assemblea. La decisió, però, dels nombrosos treballadors que, fent cas omís als escamots de policia i a les anades i vingudes dels de la Social penetraven obertament en el local, constituïa una mostra d'allò més expressiva de la creixent combativitat del moviment obrer i de la voluntat dels treballadors d'enfrontar amb tota energia les mesures franquistes de disminució del nivell de vida, de repressió, de retorn a les salvatjades d'un passat que impedirem ressucitar.

La discussió no fou menys valuosa que el forçament del « bloqueig » policíac: Una exposició sobre la situació econòmica, política i social del país, seguida d'informacions sobre les accions reivindicatives de distints rams i empreses.

Els representants del tèxtil explicaren llur acció per l'augment dels jornals, informaren del document enviat a les autoritats amb la plataforma reivindicativa sotscrita per deu mil treballadors del ram, dels aturs de la Fabra i Coats, de la lluita dels obrers de la « Blansol », etc.

Els homes de la construcció informaren de la vaga del miler de treballadors de « Dragados y Construcciones » en protesta per la mort de tres de llurs companys per accident ocorregut a les obres del metro — acció temerosament silenciada per la premsa local — i, acabades les intervencions, els assembleistes culminaren la reunió amb una decisió ben demostrativa de l'ambient que dominava: No es permetria que ningú fos detingut a la sortida; que tothom sortís agrupat i serenament; que es prenguessin les mesures necessàries per a defensar, si calia, els dos treballadors retinguts a l'entrada de què tenien coneixement els reunits.

Els policies, inclosos els de la social, es mantingueren prudentment a distancia...

BALANÇ DEL PRIMER TRIMESTRE A LA UNIVERSITAT

Quan s'apropa la fi del primer trimestre dels cursos, el panorama que ofereix la nostra universitat és espectacular. Tots els centres superiors — excepte les facultats de Dret i Farmàcia — estan tancats o en vaga, els estudiants d'Escoles Tècniques en vaga indefinida, s'han produït violentes manifestacions al carrer, fins i tot amb barricades, i el rector García Valdecasas ha estat finalment substituït. A Madrid, Bilbao, València, etc., s'observa igualment una intensa combativitat.

Com cada any, els estudiants s'han vist obligats a enfrontar-se amb la repressió, la qual a falta d'altres arguments, segueix resumint la « política universitària » del règim. Malgrat les promeses de Villar Palasí, el curs començava amb forts expedients a Madrid, Sevilla i Bilbao. La repressió s'ha intensificat sota totes les formes: detencions, processos, expedients. La policia ha penetrat a diverses facultats de Madrid i de Barcelona, i torna a ocupar permanentment les zones universitàries. A la nostra capital, els estudiants han lliurat forts combats contra els bidells-policia que tracten d'impedir i lliure accés als centres.

Aquestes són les runes de l'edifici laboriosament construït durant l'estiu pel nou equip ministerial, edifici que no ha resistit ni tan sols el primer trimestre del curs. Els estudiants han contemplat amb completa indiferència els esforços de Villar Palasí, dels seus acòlits i els seus « cervells », i des de l'octubre s'han llençat decididament i massivament a una lluita de més llarg abast encara que la d'anys anteriors. Amb això n'hi ha prou per a constatar el divorci total que existeix entre el règim i la realitat universitària i política del país.

La lluita pren, efectivament, més volada que en altres anys.

Els estudiants estan sotmetent a boicots, a ocupacions de càtedres i a « judicis crítics », alguns dels professors. Després d'alguns anys de propaganda i de lluita entorn d'un programa de Reforma Democràtica de

la Universitat, el moviment universitari ha adoptat un viratge tàctic de gran audàcia: la lluita per objectius concrets que asseynalin el camí, en la pràctica, d'aquesta reforma. Fins ara s'havia criticat el sistema vigent de provisió de càtedres. Davant d'un cas d'injustícia escandalosa — el cas Verdú —, els estudiants han portat a la pràctica aquella crítica impedit que Verdú exercís la seva docència. El desenllaç victoriós del boicot contra aquest professor, el qual acabà presentant la dimissió, és un fet sens precedents, molt important políticament i demostra que la voluntat decidida de les masses pot impedir que la « legalitat » franquista actui amb les mans lliures imposant les seves arbitràries decisions.

Al costat d'aquesta batalla, se n'han lliurat d'altres també importants. Degut a la seva incompetència professional o a la seva actitud indigna envers el moviment dels estudiants, s'han realitzat a Barcelona boicots o ocupacions de càtedres contra els professors Taure, de Medicina, Palomeque, d'Història i Fenech de Dret, entre altres.

Aquest « control » dels estudiants no es limita a simples boicots. A l'Escola d'Arquitectura, l'organització democràtica dels estudiants ha aconseguit guanyar-se la col·laboració d'una bona part del professorat per a treballar en una reforma a fons de l'actual pla d'estudis i el control de tota la vida de l'Escola, fins a l'administració. A la facultat de Dret, on el professorat és tradicionalment més obert als estudiants, la Junta de Facultat (dels professors) ha proposat la creació de comissions mixtes de professors i alumnes per al control de cada assignatura i per a iniciar un estudi de reforma general de la Universitat. (No oblidem que la constitució de comissions mixtes és un dels objectius del S.D.E.U.B. des de la seva fundació fa més de dos anys.) A la facultat de Ciències s'ha lograt una convergència de professors i estudiants per a protestar contra la retirada d'Espanya del C.E.R.N. La unitat entre estudiants i professors sembla fer considerables progressos.

A ningú no se li ha escapat la indiferència que els universitaris han demostrat envers el nou decret. « El Decreto parece papel mojado: todavía no se ha puesto en práctica de una manera ordenada en ninguna universidad », constata la revista « Mundo » (7-12-68). És significatiu que la nova política ministerial s'hagi vist desbordada d'aquesta manera. Les noves estructures organitzatives pateixen del « pecat original » de les anteriors (APE, AE); intenten implantar-se per decret llei sense participació dels interessats, com a criatures del règim; intenten constituir un marc apolític i innoce de la vida universitària. Però els estudiants volen òrgans representatius de veritat per a poder transformar la universitat i influir políticament en la societat. Els estudiants, cada dia més polititzats, cada dia més conscients que universitat i societat són inseparables, no accepten ni acceptaran sindicats o associacions capats de naixement.

Les formes concretes adoptades aquest any per la lluita, dintre d'aquesta perspectiva política i revolucionària, expliquen que les eleccions no hagin adquirit la importància que tingueren altres anys. És de totes maneres evident que l'estructuració dels Sindicats Democràtics mitjançant les eleccions és un element imprescindible per a consolidar les conquestes assolides fins ara i per a donar expressió unitària i coordinada al moviment universitari. Els estudiants d'altres universitats espanyoles ho han comprès així; esperem que els de Catalunya emprenguin aviat aquesta tasca.

En tot aquest marc, la substitució de García Valdecasas pel Dr. Albadalejo apareix com un èxit de la lluita dels estudiants. La destitució de Valdecasas representa el reconeixement del fracàs — d'un altre fracàs — de la política « dura ». Què passarà amb el Dr. Albadalejo? No és difícil de preveure-ho si es tenen en compte les coordenades en què s'inscriu. D'una banda, és un home de la « línia Villar », i ja hem vist el que aquesta línia ha produït a Madrid amb en Botella: res de nou; la incapacitat de sempre per abordar els problemes de fons. D'altra banda, el Dr. Albadalejo és l'home de les eleccions neutres de la facultat de Dret al 1967, l'home que sota la demagògia de l'« esperit universitari » va intentar anul·lar l'autonomia i la politització del S.D.E.U.B. Però els estudiants de Dret van veure que no era capaç de complir les seves promeses i, a la pràctica, ja durant el curs passat tornaren a estar amb el Sindicat. L'habilitat del Dr. Albadalejo està doncs seriosament compromesa per aquests precedents. En tot cas, davant ell l'alternativa és clara: o bé es converteix en el Rector dels estudiants, enfrontant-se amb el franquisme, contribuint a fer de la Universitat de Barcelona un bastió de resistència (i en aquest cas no durarà gaire en el seu càrrec) o bé segueix el trist destí de Botella, persistint en la complicitat amb el règim i desacreditant-se definitivament. No caben « terceres vies » amb el franquisme.

PROHIBICIO DE LA JORNADA INFORMATIVA DELS DRETS DE LA DONA

La secció dels Drets de la Dona de l'associació d'Amics de les Nacions Unides havia organitzat una jornada informativa que constituïa una contribució a la commemoració mundial de la Declaració Universal dels Drets de l'Home.

A darrera hora, les autoritats governatives, temeroses de la indubtable càrrega democràtica de l'acte, el prohibiren. La prohibició, però, no evità que unes cinc-centes dones fessin cap al local on estava prevista la celebració de l'Assemblea. Aquesta no fou celebrada, però el mig miler de dones que acudiren a ella, els seus comentaris indignats per haver estat prohibida i la voluntat expressada de no deixar-se acobardir, constitueixen manifestacions clarament expressives de la creixent incorporació de les dones de Catalunya a l'acció democràtica i, per tant a la lluita contra la dictadura.